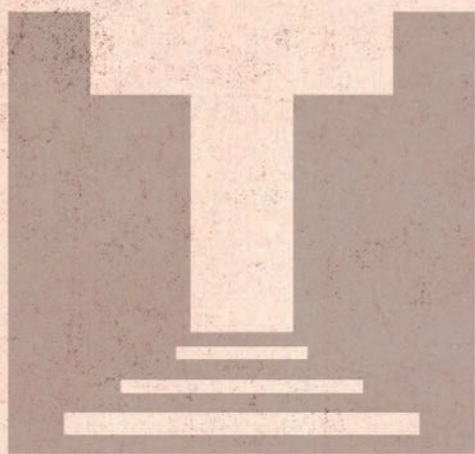

YAŞASIN ÖĞRETMENLERİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ

DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER GRUBU

TÜSTAV

1980. évi költségvetésről szóló törvény

1980. évi költségvetésről szóló törvény

TÖB - DER

Genel Merkez Kurultayı İçin

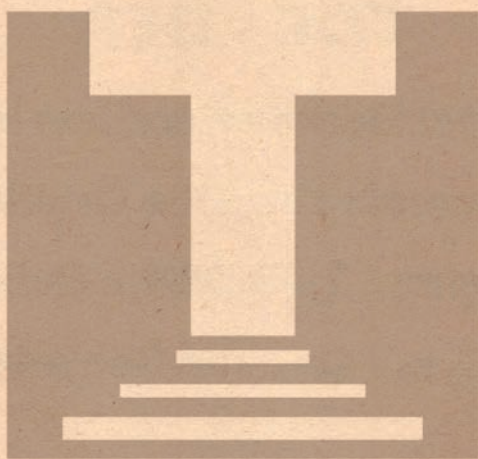
Demokratik Kitle Örgütü

Anlayışımız, TÖB-DER'e Bakışımız

ve Ortak Çalışma İlkelerimiz

TÜSTAV

Devrimci Öğretmenler Gurubu

TÜSTAV

Dizgi : Uğur Matbaası

Baskı : Diner Matbaası

Istanbul — 1976

G İ R İ Ő :

Türkiye öğretmenleri, ülkemizin içinde bulunduğu özel koşullarda, eğitim, meslek ve özlük sorunlarımızın çözümünü doğrultusunda uzun süren bir mücadele geleneğine sahiptir.

Sorunlarını halkının sorunlarından ayırmayan öğretmenler tek tek yada topluca yıllarca kıyılmışlardır. Tarih bunun örnekleriyle doludur. 1961 Anayasasının kısıtlı sendikal haklarını memurlar içerisinde en etkin TÖS'lü öğretmenler kullanmışlardır. 12 mart faşizmi günlerinde öğretmen kitlelerinin derlenerek dayanışma içerisine girişı bu sürecin sonucudur.

Şunu da belirtelim: Bu derleş ve mücadele örgütlenmemizin tüm sorunlarını gözdüğü anlamına gelmez. Kapitalist-emperyalist sisteme bağımlı geri bıraktırmış bir ülkenin öğretmenleriyiz. Bu çelişkidenden ve emekçi sınıflar - egemen güçler çelişkisinden kaynaklanan sorunlarımız var. İş verenimiz devlet. Böyle olunca sınıflar mücadelesi, devlet ve demokrasi üstüne görüşlerimizi belirtmemiz gerekiyor. «Devlet»in ne olduğı konusunda geniş kitlelerin görüşleri billurlaşmamıştır. Üstelik devletin egemen sınıfların devleti olduğı gerçeğı kitlelerin gözünden kaçırılmaktadır. Egemen sınıflar bu kurumdan yararlanarak kitlelere kendi ideolojilerini iletmekte ve halka göğülcü demokrasi ninnileri söylemektedir.

Bu şartlandırma işçi sınıfı ideolojisine de yansımak-

ta ve «çoğulcu demokrasi» içerisinde emekçi sınıf ve tabakaların siyasal örgütlenmelerini tamamlayarak partileri yoluyla iktidar olabilecekleri imajı yaratılmaktadır. Bu yüzden demokrasi mücadelesi hep çarpıtılmakta, sınıfsal içeriğinden kopartılarak emekçi sınıf ve tabakalara yansıtılmaktadır. «Saf demokrasi» anlayışı geliştirilmektedir. «Saf demokrasi» tanımı burjuvazininindir. Tarihte saf demokrasinin uygulaması yoktur. «Gerçek demokrasi», «çoğulcu demokrasi», «saf demokrasi», «geri demokrasi» burjuva ideologlarının, onların işçi sınıfının ideolojisi içerisine sızan revizyonist unsurlarının uydurmasıdır.

Demokrasi özünde sınıf diktatörlüğü demektir. İşçi sınıfı yada burjuvazi toplumsal süreç içerisinde hangisi iktidarda ise, yönetim şekli de o sınıfın demokrasisidir. Kaldığı yarı sömürge ülkelerde iç dinamik sonucu, burjuvazinin ekonomik temele dayalı kapitalist sistemi kuramayışı, bu gelişim içerisinde çarpık kapitalist ilişkilerin filizlenmesi, klasik burjuva demokrasisinin bile bizim gibi ülkeler için sözkonusu edilmesini olanaksız kılar.

Kitleler üzerindeki anti-demokratik ve ekonomik baskıların son bulması ancak işçi sınıfının öncülüğünde doğru devrimci mücadele ile iktidar sorununun çözümlenmesi ile mümkün olacaktır.

Öğretmenin ekonomik-demokratik mücadelesi bu süreçte katkıda bulunacaktır. Böyle derken reformlar uğruna mücadeleyi göz ardı etmiyoruz. Mücadelemiz öğretmenlerin hayat koşullarının iyileştirilmesi, ekonomik hakların alınması, meslek özelliğimizden gelen eğitim işinin demokratikleştirilmesinde aktif görevler yüklenmemizi de içeriyor.

Vurgulamak istediğimiz şey TÖB-DER'in ekonomik, demokratik, politik, ideolojik mücadelesinin kopmazlığı ve içiceliğidir.

TÖB-DER genel merkez yürütme ve yönetim organlarına talip bir ekip olarak diğer ekiplerle farklılıklarımızı, mücadele ilkelerimizden ve demokratik kitle örgütlerine bakışımızdan giderek açıklamaya çalışan broşürümüzün hareket noktası şudur:

«TÜM ÖĞRETMENLERİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ»

DEMOKRASİ MÜCADELESİ; EKONOMİK - POLİTİK VE İDEOLOJİK MÜCADELENİN İÇERİĞİ :

Şu anda bir dünya sistemi olarak burjuvazinin diktatörlüğünün hâkim olduğu bir sistem içinde yaşıyoruz. Temel mücadelemiz proleterya demokrasisi içindir. «Geri bırakılmış ülkelerde sosyalizme geçişin demokratik halk devrimi ile oluşu yani aşamalı ve kesintisiz bir geçişin sözü konusu olması bu temel anlayışın derinlik kazanmış bir ifadesidir ve ona ters düşmez.» Fakat sosyalistler bu temel yani işçi sınıfı demokrasisi için mücadelenin yanı sıra, içinde buldukları yapı içinde mevcut demokratik hak ve özgürlüklerini korumak ve yeni mevziler kazanmak için de mücadele ederler. Ekonomik demokratik mücadele işte bu mücadeledir. Kesin politik mücadelenin belirleyiciliği ve öncülüğü altında yürütülür.

Demekki demokrasi mücadelesi, siyasi iktidar mücadelesi, işçi sınıfının demokrasisi mücadelesidir. Demokrasi mücadelesi, belli tarihi dönemlerde ele geçirilecek iktidar yapısına, daha doğrusu işçi sınıfının siyasi iktidar için verdiği mücadele programına göre değişik karakter taşıyabilir. Ama bu son tahlilde proleter demokrasisi için verilen mücadeledir. Oysa ülkemizde bu anlayış çarpıtılmakta demokrasi mücadelesi ön plana çıkartılmaktadır.

«Toplumsal ilerleme», «toplumsal dönüşümleri sağlayacak hükümetleri destekleme», «daha ileri demokrasi için ileri» sloganları burjuva demokrasisini savunan, onu genişletmeyi, yani, işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesini temel alan, siyasi iktidar mücadelesini ikinci plana itip tekelci sermayenin reformist tercihlerini, orta, küçük, burjuvazinin iktidar mücadelesini destekleyen bu anlayışın sakatlığı ve bilim dışılığı açıktır. Bu iki ayrı mücadeleyi birbirine karıştırmanın ve bu anlamda işçi sınıfı düşüncesi içinde burjuvazinin görüşlerini, onun bu ekonomist-revizyonist tezi en açık şekilde bugün bazı sendikaların programlarında görülmektedir. Öz olarak bütün revizyonist parti ve gruplar tarafından savunulmaktadır.

Sonuç olarak, demokrasi mücadelesi (politik mücadele) ile ekonomik-demokratik mücadele arasındaki bazı farkların gözden kaçırılmaması ve birincinin belirleyiciliğinin her zaman korunması gerekir. «Çünkü unutmamamız ki kısmi talepler için yönetimle yaptığımız mücadeleler belirli ihtiyaçların karşılanması niteliğindeki düşmanla yapılan küçük çatışmalardır.» Aslıyan ise düşmanın kalesinin zaptıdır.

Demokratik kitle örgütlerini böyle bir demokrasi mücadelesi anlayışı içinde düşünmek gerekir. Demokratik kitle örgütleri demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Ve mücadeleleri bu anlamda sadece ekonomik-demokratik değildir. Mücadele alanı olarak ekonomik-demokratik mücadelenin temel olması ayrı bir olaydır, bu platformdaki mücadele siyasi mücadelenin ön planda tutulması ayrı bir olaydır. Yani kitle örgütlerinin görevi tek başına kitlelerin sadece «ekonomik demokratik» sorunlarıyla uğraşmak değildir. Bir öğretmen örgütünün görevi bu anlamda salt «fizyolojik» sorunlara çözüm aramak değildir. Alan olarak böyle bir alanda mücadele etseler bile

bu mücadeleyi siyasi mücadelenin belirlemesi bu örgütlerde hâkim olması gereken anlayıştır. Yani kitlenin ekonomik ve demokratik sorunlarına çözüm bulmak tek başına amaç değildir. Amaç bu sorunların doğru çözümüyle halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine sahip olduğu tabana çekebilmek, aktif olarak bu mücadeleye katabilmektir. Bu ise elbette onların sorunlarını çözmekten, onlara doğru önderlik etmekten geçer. Demokratik kitle örgütlerinde hâkim olması gereken bu anlayış, kitesine gerçek kurtuluşunun nerede olduğunu göstermektir. Günlük talepler uğruna mücadeleyi, reformlar uğruna mücadeleyi bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesine tabi kılmaktır. Yani mücadeleyi reformist bir anlayışla değil, devrimci bir anlayışla sürdürmek ve mücadeleyi salt tavizler uğruna mücadeleye indirgememek gerekir.

Genel olarak demokrasi mücadelesi içinde kitlelerin ekonomik demokratik talepleri platformunda mücadele eden kitle örgütlerinin iki temel görevi vardır. Bu iki görev bu örgütlerin yapılarıyla sıkı sıkıya ilintilidir. Bu örgütler alabildiğine geniş örgütlerdir. Genişte olmalıdırlar. Ayrıca bu örgütlerin diğer bir belirgin özelliği bunların oldukça heterojen bir tabana sahip olmalarıdır. Bu örgütlerin ilk görevi kitleye gerçek kurtuluşunun nerede olduğunu göstermektedir. Bu görevin bir ikinci görevle beraber düşünülmesi gerekir. İkinci görev devrimci örgütlenmeye yardımcı olmaktır.

Demokratik kitle örgütlerinde ilkeler sorunu, bu örgütlerde yürütülen mücadeleleri açıklamada bizce tek başlarına eksiktirler. En genel ilkeler etrafında birlik sağlanabilir. Ama bu ilkeler farklı yorumlandığı için suni ayrılıklar —bu ilkeler bir problem yapılarak— buradan kaynaklandırılmaktadır. Saptanan mücadelenin ortak programının hedefleri doğrultusunda çalışmalar ya-

pılırken gerek örgüt içinde gerekse mücadele sürecinde farklı guruplar arasında rekabette doğal olarak sürecektir. İdeolojik mücadeleye hız verilmesi ve bu örgütlerin bilimin birer okulu haline getirilmesi gerekmektedir. Yoğun mücadele sayesinde örgüt işçi işleyiş bir canlılık kazanacak ve soruna ortak bakan gurupların ittifak kurmaları ve mücadeleyi sürdürmeleri kolaylaşacaktır. Böylece kitleler bu yoğun ideolojik mücadele sayesinde farklı guruplar hakkında bilgi sahibi olacak ve bilimle yüz yüze geleceklerdir.

Bu örgütlerin çalışma, eğitim ve mücadele metotları kendilerinin günlük somut çizgisine ve gereksinimlerine cevap verebilmelidir. «Tüm üyelerini en geniş çalışmalara seferber edemeyen bir kitle örgütü ödevini tam olarak yerine getiremez. Örgütün görevi bütün güçleri görevlendirmeyi ve onları uygun çalışmalara yöneltmeyi bilmektir. Kadrolar konusundaki doğru siyasetin ne olacağı sorunu» yalnız işçi sınıfı hareketi için değil diğer kitle örgütleri içinde büyük önem taşımaktadır.

Bir hareketi yürütmenin temel şartı o işi yapacak kadroların varlığıdır.

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ :

Genel olarak :

Yukarda açıklamaya çalıştığımız ekonomik demokratik mücadelenin aracı demokratik kitle örgütleridir. Demokratik kitle örgütlerinin özellikle siyasal hareketin örgütlenmesinde boşluklar bulunduğu zaman önemi büyük.

Demokratik kitle örgütleri statüsü bellidir. Bu yüzden demokratik kitle örgütleri düzen örgütleridir. Ancak demokratik kitle örgütlerinin düzenin yönetimi üzerinde bir baskı aracı olarak kullanılması ve temsil ettikleri tabanın yukarda belirttiğimiz genel çerçeve içerisinde poli-

tize etmesi ve bundan doğan hoşnutsuzluklar karşısında dayanışma ve güvence yaratan bir tutamak olması önemlerini artıran etkenlerden birisidir.

Demokratik kitle örgütlerinin tavırda bilimsel, araştırmada bilimsel, yöntemde bilimsel olması hem işlevlerini kolaylaştıracak hem de daha ileri boyutlara devrimci uğraşın ulaşmasında katalizör görevini yerine getirecektir.

Genel olarak demokratik kitle örgütlerinin devrimci mücadeledeki fonksiyonunu yerine getirmede, belirli ilkelere hareket ederek sonuç alıcı olmalarında kolaylıklar sağlar.

Burada genelde bütün demokratik kitle örgütleri için geçerli, özelde TÖB-DER için zorunlu gördüğümüz belli başlı noktalara değineceğiz.

Anti emperyalist mücadelede TÖB-DER'in yeri :

Emperyalizm olgusunun kapitalist sistemin en ileri aşaması oluşu ve 19. y.y. sonlarından bu yana emperyalist sistemin varlığı, emperyalizm üstüne görüşlerin ve formüllerin geliştirilmesine yol açtı.

Bugünlerde emperyalizm kavramı iyice karıştırıldı. Bizim gibi yarı sömürge ülkelerde emperyalizmin etkisindeki eğitim düzeni bu karışıklığı örtüyor. Kaldı ki emperyalistler, sistemlerinin özünü gözden kaçırarak her türlü teorik (!) tartışmayı bilinçle körüklüyorlar. Bu durum asgari anti-emperyalist mücadele verme zorunda olan TÖB-Der'de emperyalizmin teorik tezlerine bakmamızı zorunlu kılıyor.

Emperyalizm olayının ortaya çıkışı şu olguların bir araya gelişine bağlıdır:

"1 — Üretimde ve sermayede görülen yoğunlaşma

öyle yüksek bir gelişme derecesine ulaşmıştır ki iktisadi hayatta kesin rol oynayan tekelleri yaratmıştır.

2 — Banka sermayesi sınaî sermaye ile kaynaşmış ve bu «mali sermaye» temeli üstünde mali oligarşi kurulmuştur.

3 — Sermaye ihracı emtia ihracından ayrı olarak özel bir önem kazanmıştır.

4 — Dünyayı aralarında bölüşen uluslararası tekeli kapitalist birlikler kurulmuştur.

5 — Büyük kapitalist güçlerce dünyanın toprak bakımından bölüşülmesi tamamlanmıştır.»

Bu temel özelliklere dayalı emperyalizm tanımında şöyle yapıldı. «Emperyalizm, mali sermayenin egemenliğinin kurulduğu, sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı, dünyanın tröstler arasında paylaşıldığı ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalistler arasında bölüşülmesinin tamamlanmış bulunduğu özel bir gelişme evresine ulaşmış olan kapitalizmdir.» Bu bilimsel saptamadan sonra teorik çeşitlemelere gidecek değiliz? Ancak bu tanımın yapıldığından bu yana günümüze dek olan süreç içerisinde yeni etki alanlarına yayılmıştır emperyalizm. Kendi iç çelişkileri keskinleşmiş ve değişmiştir. Bununla beraber özü aynı kalmıştır. Çünkü emperyalizm çürüten kapitalizmdir.»

Emperyalizm evrenseldir. Emperyalizme karşı verilen mücadelenin kapsamı geniştir. Sermaye ihracına yabancı sermayeye, işbirlikçi sermayeye karşı olmadan emperyalizmle mücadele edilmez. Mali oligarşiye ve onun geri bıraktırlmış ülkelerdeki uzantılarına ve her türlü sömürüsüne karşı, dünyayı bölüşen tekellerin silahlı toprak işgaline karşı olmadan emperyalizme karşı olunmaz.

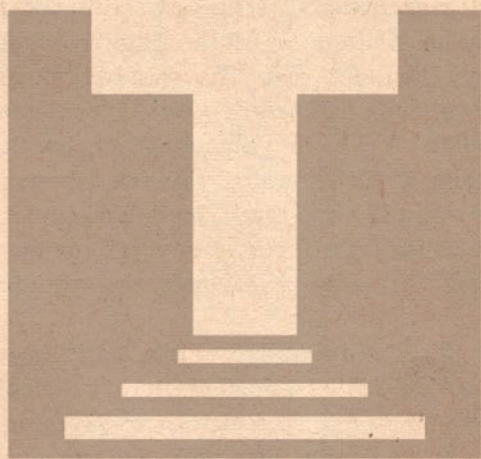
Türkiye'nin geri bıraktırlıldığı, bağımlı kapitalist ilişkilerinin emperyalistlerin istekleri doğrultusunda değiştirildiği biliniyor. Konsorsiyumlar kuararak, geri bıraktırlı-

miş ülkelere sermaye ihracı, isim hakları, teknik bilgi gibi sermaye ihracından daha soyut yollarla ülkemizde emperyalizme göbeğinden bağımlı bir işbirlikçi sınıfı yaratılmıştır. Bu süreç ülkemizdeki çarpık endüstrileşmenin, çarpık kapitalistleşmesinin dışsal nedenidir. Bu yüzden Türkiye'de kapitalizm rekabetçi aşamayı yaşamamıştır. Sermaye dünyada ve Türkiye'de tekelci aşamaya ulaştıktan sonra kapitalizmin rekabetçi düzenine karşı teoriler oluşturma dönemi geçirmiştir. Ancak rekabet tümüyle ortadan kalkmış değildir. Büyük tekeller arasında, belirleyici kuvvet olan bir rekabet vardır.

Emperyalizmle mücadele yerli işbirlikçilerine karşı da verilecektir. Yerli ve yabancı sömürüye karşı öğretmen kitlesinin örgütlenmesini yaymak, ekonomik taleplerimizi kamu oyuna yansıtmak, bu taleplerimizin emperyalizmle olan çelişkilerini ortaya koymak, emperyalizmi somutlaştırdığı öğelerde açıklamak, örgütümüzün görevidir.

İşimiz eğitim olduğundan eğitim politikamızın emperyalistlerin (AET-ABD) temsilcilerince belirlenmesine karşı mücadele etmeliyiz. Eğitimimizi amaç saptamaktan uygulamaya kadar taramalı, her safhada emperyalist kültürün etkisinden eğitim alanını kurtarmalıyız. Bir örnek : Ortaokul programından Roma İmparatorluğu konusu çıkarılmıştır. Çünkü Roma İmparatorluğu köleci toplum düzeninin en açık tipidir. Bu dönem kölelerle köle sahiplerinin mücadelesinin en yoğun sahnesidir. Sınıflar mücadelesinin bu önemli sürecini tarih programlarından kaldırmak emperyalizmin politikasıdır.

Toplumumuz ve öğretmenler emperyalizmin etki alanı içerisindeyiz. Bu nedenle örgütümüzün eylem programı, emperyalizmin her türlü etkisine karşı düzenlenmelidir.

TÜSTAV

Faşizm, Faşizme Karşı mücadele ve Bu Mücadele Örgütümüzün Yeri :

Bugün Türkiye'de pekçok siyasi parti, grup ve dernek «faşizm»den, «faşizme karşı mücadeleden», «faşist terör»den söz ediyor. Faşizm herkesin gündeminde. Bu durumda faşizmin ne olduğunu saptamak gerekiyor. Faşizm çözümlenmelerinde devrimcilerin karşısına, «her devlet, burjuva demokrasisi de, faşizm veya herhangi bir devlet biçimi de hâkim sınıflar için demokrasi; sömürülenler için baskı, terör, zulüm demektir.» sözleriyle ya da «demokraside zorun kurumun devlet olduğu bilindikten sonra «sömürge tipi faşizm»de zorun devlet içinde ayrıca kurumlaşmış olduğunu söyleyerek orjinallik göstermeye gerek yok. Üstelik böyle bir iddia zorun, demokraside devlet içinde kurumlaşmamış olduğu gibi bir izlenimi yaratır ki bu da Marksizmle oldukça çatışan bir görüş olur.» şeklinde dikilmek, ülkemizde faşizm hakkında başka birşey söylememek konunun üzerine gitmekten kaçınmak anlamına belir.

Gerçi devlet, genelinde sınıf diktatörlüğünün aracı olarak zorun kurumlaşmasıdır. Devlet hakkında bu genel doğruyu söylemek her şeyi çözmez. Devlet biçimleri arasındaki farklılıklar da önemlidir. «Faşist devlette, parlamententer demokratik cumhuriyette bir devlettir, Krallık-

ta bir devlettir. Hepsi de sınıf diktasının araçlarıdır.» demek şüphesizki yetmez. Çünkü devlet biçimleri arasındaki farklılıklar toplumlarda sınıflar çatışmasının bir ürünü olarak ortaya çıkar. Nesnel nedenlere dayanır. Bu nedenle hâkim sınıfların diktatörlük araçlarında ortaya çıkan değişiklikleri kavramak, hâkim sınıf veya sınıflara karşı her alanda tutarlı bir mücadele vermek için ilk şarttır.

Bu durum nedeniyle ki, faşizmi derinliğine ortaya koymak gerekiyor. Faşizm olayı evrenseldir. Kapitalizmin tekelci aşamaya girmesinden sonra ortaya çıkmış tarihsel bir olgudur. Burjuvazi sınıf hâkimiyetini devam ettirebilmek için, sosyal varlığının ciddi bir şekilde tehdit edildiği zamanlarda demokrasinin yerine faşizmi geçirir. Bunu kendi keyfine göre değil sınıflar mücadelesinin tarihi şartlarına göre yapabilir. «Çok iyi bilinmelidir ki faşizm yerel yada geçici bir olay değildir. Faşizm; emperyalizm ve sosyal devrim döneminde kapitalist burjuvazi ve diktatörlüğünün sınıf hâkimiyeti sistemidir. Burjuvazi emperyalist savaştan. Sovyetler Birliğinin on yıllık varlığından ve bu faktörlerin proleterya, köylülük, baskı altındaki uluslar ve sömürge halkları üzerinde yaptığı büyük devrimci etkiden sonra, eski parlamenter demokrasi biçimi ve yöntemleri ile halk kitlelerini sınıf egemenliği altında tutamayacak ve kapitalist istikrar ve rasyonalizasyon görevini yerine getiremeyecektir. Burjuvazinin tek çıkar yolu kitleleri faşizm ile zaptetmektir. Faşizm burjuvazinin tek çıkar yolu kitleleri faşizm ile zaptetmektir. Faşizm, burjuvazinin sınıf egemenliğinin son aamasıdır. Bütün burjuva devletleri eninde sonunda ya bir hükümet darbesi ile ya da «barışçıl» bir yolla, ya gaddarca ya da tatlı-sert bir biçimde faizme geçer. Geçiş yöntemleri önemli değildir ve bşelirli bir ülkenin özel şartlarına

sosyal yapısına politik güçler ve sınıflar arasındaki dengeye bağlıdır.» diyor Dimitrof.

Burjuvazinin halk üzerindeki egemenliğinin serbest rekabetçi dönemde olduğu gibi korunamayacağını, sömürülenleri egemenliği altında tutabilmenin eskisi kadar kolay olamayacağını, eski diktatörlük biçimlerinin bu işi gerçekleştirmeye kâfi gelmeyeceğini anlamak; kapitalizmin içine yuvarlandığı krizlerden eskisi gibi güçlenerek çıkmadığını görmek; tarihi olarak burjuvazinin sosyal varlığının sona erebileceği proleter devrimlerinin kapıya gelip dayandığı bir tarihsel döneme girildiğini kavramak, faşizm olayını açıklayabilmek için vazgeçilmez şartlardandır.

Bizim ülkemiz, emperyalizmin sömürgesi bir ülkedir. Kapitalist üretim ilişkileri kendi iç dinamizmi ile gelişmemiş, serbest rekabetçi dönemini yaşamamıştır. Yukarıdan aşağıya kapitalizm geliştirilirken, emperyalizmle bütünleşmiş bir tekelci burjuvazi yaratılmıştır. Bu çarpık gelişen kapitalizm, metropol ülkelerden farklı olarak yukarıdan aşağı egemen hale getirilirken cılız, güçsüz, burjuvazi hâkimiyetini ancak kapitalizm öncesi sınıflarla paylaşarak devam ettirebiliyor. Tekelci burjuvazinin belirleyici olduğu ve diğer sömürücü sınıf ve tabakaların en irilerinin de ortak olduğu bu bir avuç seçkinin oluşturduğu yapıya oligarşi diyoruz. (Metropol ülkelerde bugün finans oligarşisi biçiminde bir yapı vardır. Fakat; bu oligarşi işçi sınıfının ve halkın kazanılmış demokratik mevzilerine dokunamamaktadır. Sonra buradaki tekelleşme iç dinamizmin ürünü olarak ortaya çıkmıştır ve ekonomiye aşağıdan yukarıya hâkim olmuştur. Daha güçlüdür. Emperyalist sömürüden paylar ayırıp sıkı sıkıya şimdilik sosyal varlığını sürdürerek krizlerden kurtulabilmektedir.)

Yarı-sömürge ülkelerde yönetime egemen olan yapı-

nın içerisindeki emperyalizmi değerlendirmeden faşizmin anlaşılması olanaksızdır. Bu ülkelerdeki yapının sebebi hikmeti emperyalist müdahaledir.

Emperyalizmin özellikle üçüncü bunalım döneminde geri bıraktırılmış ülkelere müdahale biçimleri doğru kavranmalıdır. 3. bunalım döneminde emperyalizmin pazarları iyice daralmıştır. Dünyanın 1/3'ü kapitalist sömürünün dışına çıkmıştır. Sermayenin yoğunlaşması ve temerküzü artmıştır. İç pazarlarda talep yetersizliği ortaya çıkmıştır. 1., 2. bunalım dönemlerinde emperyalizm sömürge ve yarı sömürge ülkelere emtia ihracı, nakit sermaye ihraç ve transferleriyle pazar sorununu çözebiliyordu. Dünya pazarı bugünkü kadar daralmış değildi. Emperyalizmin sömürge ve yarı sömürge ülkelerde pazar genişletmesi diye bir sorunu yoktu. Mevcut yapı korunarak sömürüsünü sürdürebiliyordu.

3. bunalım döneminde kurtuluş savaşları, anti-emperyalist akımlar ve pazar sorunu gibi zorunlulardan dolayı emperyalizm, sömürü yöntemlerini değiştirmek zorunda kalmıştır. Emperyalizm çirkin yüzünü saklamak ve sömürge, yarı-sömürge ülkelerde pazar genişletmek amacıyla dönük yeni sömürgecilik yöntemlerine başvuruyor. Emperyalist müdahale ve sömürü biçimlerinde ortaya çıkan değişiklikler sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde alt yapıda emperyalizmin pazarı genişletme amacı yukardan aşağıya kapitalizmin yayılmasını sağlamış bu hafif ve orta sanayinin kurulması gibi bir sonuç doğurmuştur. Böylece içi dinamizmle değil, emperyalizme bağımlı, emperyalizmle bütünleşen bir tekelci burjuvazi ortaya çıkmıştır. Bu aşama emperyalizmin 1., 2. bunalım dönemlerinde dışsal olgu olan emperyalizmi artık içsel olgu olarak saptamamızı gerektiriyor. Bu yolla emperyalizm ulusal kurtuluş savaşlarından kaçınıyor, işte bu yol devlet aygıtına yansıyor. Merkezi devlet güçlendiriliyor. İç savaş

dikkate alınarak militarize edilip emperyalizm çeşitli maskeler altında devlet kurumlarına yerleşiyor. Ordunun içine, polis, istihbarat ve diğer güvenlik kurumlarının içine giriyor. CIA, kontr-gerilla, ikili anlaşmalar, askeri prktlar (NATO, CENTO vs.) ortak savunma tesisleri, üsler ve benzeri biçimlerde yönetimin üstünü örtüyor. Bazı siyasi grupları ve hatta partileri örgütüyor. Para ve istihbarat ve silahla onlara yardım ediyor, geliştiriyor. Halkın baskı ve terör altında tutulabilmesinde en önemli rolü oynuyor.

İşte emperyalizmin içsel olgu olması; tekel olgusuyla beraber işgalin gizlenmesi, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde faşizmin en önemli sebebi haline geliyor. Diyebiliriz ki, emperyalizm bu ülkelere siyasal rejimler ihraç ediyor. İşte oligarşinin sömürüyü örten bu yönetim biçimine «sömürge tipi faşizm» bu nedenlerle deniliyor.

Bugün ülkemizde hâkim sınıflar içine düştükleri çıkmazdan kurtulabilmek için, mevcut sömürü düzenini sürdürebilmek için, tüm halk güçleri üzerindeki baskıyı yoğunlaştırıyor. Sistemli bir terör uyguluyor, kiralık katillerine cinayetler işlettiriyor.

Gün geçmiyorki bir yurtsever öğretmen, bir devrimci genç ülkemizin bir köşesinde halkı ve yurdu için çarpan bir yürek daha faşist kursunlarıyla söndürülmesin. Bu yüzden bugün devrimci, yurtsever öğretmenlerin önünde duran en önemli görev faşizme karşı mücadeledir.

Ülkemizdeki tüm faşist mihrakların terör eylemleri, şüphe yokki bir yandan mevcut yukardan aşağı kurumsal faşizmi derinleştirmeye, halk yığınlarının demokratik ve devrimci muhalefetini bastırmaya hizmet ederken, bir yandan da bu gelişme ile sindirilmiş halk yığınları içinde faşizme bir orta sınıflar desteği yaratmaya da yönelmektedir. Bu iç içe geçmiş iki olayı, doğru olarak kavramak

anti-faşist mücadele çalışmalarında çok önemlidir. Bu iki olay, daha doğru bir ifadeyle aynı olayın iki yönü, doğru olarak kavranmadıkça faşizme karşı doğru ve etkin bir mücadelenin sürdürülebilmesine imkân yoktur.

Faşist saldırılar ve faşist terör esas olarak bugün ülkemizdeki mevcut sömürü ve talan düzenini sürdürülebilmek için yürütülmektedir. Halk yığınları üzerine yönelen baskıların ana kaynağı mevcut devlet mekanizması içinde yerleşik kurumlardan gelmektedir.

Bu faşist saldırıların sonucunda mevcut kurumsal faşizmin, derinleşmesi halk yığınları üzerindeki faşist baskı ve terörün derece derece ağırlaşmasıdır.

Bunun yanında; ikinci olarak faşist baskı ve terörün artması aynı zamanda aşağıdan yukarıya açık faşist diktatörlük eğilimlerinin güçlenmesini de ifade etmektedir.

Sömürge tipi, faşizm, açık faşist diktatörlükten farklı bir olaydır. Yukardan aşağıya faşizm yada sömürge tipi faşizm dediğimiz siyasal yapı kendi bünyesinde zayıf ve cılız da olsa demokrasi öğelerini de taşımaktadır. Ülkemizdeki iktisadi gelişmenin sonucu olarak ortaya çıkan oligarşinin yönetimi ikili bir karakter taşımaktadır. Demokrasi öğeleri ile faşizm öğeleri iç içe yaşamakta faşizm öğeleri daima mevcut yönetimin asli unsurunu oluşturmaktadır. Aşağıdan yukarı açık faşist diktatörlük yada klasik faşizm ise; bu bakımdan farklılıklar göstermektedir. Bu ikinci halde orta sınıflar desteğinde, kitle tabanına sahip olan faşist unsurlar devlet mekanizmasını darbe yada başka bir yolla ele geçirmeleri suretiyle oluşmakta ve nisbi anlamda dahi olsademokratik haklara hiç yer vermemektedir? Dizginlenemiyen kanlı ve kudurgan bir gericiliktir bu ikincisi.

Faşizme karşı mücadelenin doğru olarak kavranabilmesi, bu ikinci yapının kavranılmasına sıkı sıkıya bağlı-

dır. Bu ikili gelişme faşizme karşı mücadelede program açısından ikili bir durum yaratmaktadır:

Faşizmin yenilmesi mevcut devlet aygıtı içindeki faşist kurumların temizlenmesiyle mümkündür. Bir reformist partinin, «demokrasi»den yana bir partinin iş başına gelmesi halinde faşizm belki geriler, ama yenilip tasfiye olamaz. 14 ekim seçimleri sonrasındaki iktidarında devlet mekanizmasının içindeki faşist mihraklara hiç dokunmaması, işkencecilere af çıkartması tesadüfi olaylar değildir.

Anti-faşist mücadele programı bir devrim programı olmakla birlikte açık faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi de içermek zorundadır. Bu anlamda mevcut nisbi demokratik hakların korunması uğrunda mücadele önemsiz addedilemez. Açık faşist diktatörlük eğilimlerinin güçlenmesi karşısında faşizme karşı mücadele programının içeriği daralacak ittifaklar kombinasyonunda genişleme meydana gelecektir. Örneğin reformistlerle ittifak bu kıza dönemli program çerçevesinde söz konusu olabilecektir.

Ülkemizdeki tüm revizyonist mihraklar bu iki yönlü olayı tek yönlü kavramakta bu yüzden anti-faşist mücadeleyi saptırmaktadırlar. Faşizmi sadece faşist örgütlerin güçlenmesi olarak görmek, faşizmin tırmandığını söylemek ve anti-faşist mücadeleyi bir açık faşist diktatörlük tehlikesine karşı mücadele sorununa indirgemek devrimci mücadeleyi tehlikeli bir şekilde saptıran düşünce tarzıdır. Olayların sadece bir yanını, açık faşist diktatörlük güçlerinin gelişmesini görenler faşist terör karşısında mücadelenin bir hükümet darbesine yol açacağı korkusuyla faşist saldırılara karşı aktif mücadelenin karşısına çıkmaktadırlar. Bu suretle faşizmin gelmesine bahane olacak diye faşistlere karşı çıkmamayı, faşistlerle hükümet kuvvetlerini karşı karşıya getirme taktikleri;

üniversiteleri olay çıkmaması için kapatma taktikleri önerilmektedirler. Bu suretle faşizme teslimiyeti savunan, faşizme hizmet eden revizyonistler faşizme karşı yiğitçe direnen ve hayatını kaybeden devrimcilere provokatör diyebilmektedirler. Bu bakışı devrimciler değerlendirmek ve mahkûm etmek zorundadırlar.

Faşizme karşı mücadele iki yönlüdür:

Faşizme karşı mücadele en geniş kitlelere dayanmalıdır ve halk yığınlarının en aktif mücadelesi örgütlenmelidir. Tüm yurtsever öğretmenler, faşist saldırı ve teröre en geniş halk yığınlarıyla birleşerek aktif bir şekilde karşı çıkmalıdır.

TÖB-DER içinde yönetime gelmek için uğraşan gruplar diğer grupları hain ilân edip hedef saptıracaklarına, faşizmle mücadeleyi doğru kavrayıp en geniş anti-faşist birliği yaratmak zorundadırlar.

Faşizme karşı mücadele görevinden kaçmak tüm insanlık haklarından vaşgeçmek demektir.

TÖB-DER'DE ORTAK ÇALIŞMA İLKELERİMİZ :

1 — Öğretmenlerin ücret istekleri doğrultusunda çalışma:

Öğretmenlerin ücret sorunları ve eğitim işinin sağlanması için örgütümüzün somut girişimleri gerekmektedir. Bunu sağlamak acil istekleri saptamak ve saptanan bu isteklerin nasıl bir çalışma ile giderileceğinin programlaştırılması ile bu doğrultuda bir sonuç alıcı çalışma yapılabilir.

2 — Örgütsel bağımsızlık:

TÖB-DER demokratik bir kitle örgütüdür. Bütün demokratik kitle örgütlerinde geçerli ve doğru olan tavrı;

herhangi bir siyasi partinin yan örgütü olarak çalışması ve partilere karşı örgütsel bağımsızlığının korunması tavrıdır. Fakat, örgüt içindeki devrimcilerin tavrı işçi sınıfı bilimi doğrultusunda olmalıdır.

3 — Demokratik Merkezizetçilik:

TÖB-DER ekonomik demokratik mücadelemizde bir kitle örgütü olarak yer aldığından geniş öğretmen tabanına açıktır. Bu nedenle örgütsel yapı hiyerarşik seçim ile oluşturulur.

Örgütümüz tabanına özgül koşullardan doğan ortak sorunların bileşimiyle gereksinimler sonucu doğdu. Bu doğuş örgütsel bir hiyerarşise somutlaştı. Demekki demokratik bir katılım 12 mart koşullarında daha etkin işleyen merkezizetçiliği de getirdi.

Örgütümüz büyüdükçe katılım arttıkça nicel kapasite genişledikçe örgütlenme düzeyi de yükselmelidir. Bizde demokratik katılım arttıkça örgütün merkezizetçiliği dağılmış ve işlemez hale gelmiştir. Oysa büyük nicel güçleri gerçek demokrasi mücadelesine katmak ancak bu örgütsel büyüklüğe yaraşır bir merkezî kavrayışla mümkündür. Bunun için genel merkez yönetim ve yürütme kurullarının sadece karar alan organlar olmaktan çıkarılması ve fonksiyonel olması zorunluluğu vardır. Sekreteryası ile büroları arasında irtibatı kaybeden bir yönetimin şubelerin nabzını elinde tutması beklenemez. Artık bu zorunlulukları, yükü çatlayan taraflardan birinin sırtına yıkarak kaytarmak olanağı kalmamıştır.

TÖB-DER'in bilinçli temsilcileri bu işe yaramaz ilişkileri silip süpürecek ve yetenezsiz, ilkesiz, kariyerist kadroları başından atacaktır. Gerçekten merkezizetçiliğin fonksiyonunu işletecektir. Bunu taban sağladığından demokratiklikte gerçekleştirilecektir. Kitle çizgisini eylemde uygulayabilecek aktif bir üye kadrosu olmadan demokrasi temeli üzerinde bir merkezizetçilik uygulayamayız.

Örgüt eylem programını ve politikasını kitle çizgisini gözeterek belirleyecektir. Ancak kadroların kitleler içerisinde bilinci yükseltecek çalışması ile bu kitle çizgisi gelişecektir.

Kadrolar seçim birlikleri kadroları olmaktan kurtararak örgütün kadroları haline getirilmelidir. Böyle olunca kadro-kitle ikilemi içerisinde demokratik merkezîyetçilik koşullarında bileşim sağlanır. İşleyişi yeni işlerlikler kazanır. Demekki demokratik kitle örgütünün kadrolarında heterojenlik vardır. Bu heterojen kadroların disipline edilmesi için temel ilke öğretmenlerin devrimci eyleminin birliğidir. Eylem programında ve program için ilkelerde birlik doğrultusunda acımasız bir işleyiş gerçekleştirilmelidir.

Bütün grupçukların yönetimde temsili önerileri bir çözüm yolu değildir. Bizde ikide bir çatlaklık bu yüzden ortaya çıkar. Gerçekten eylem programı ilkeler bütünlüğü bu tarz oluşumları engeller. Temsilcilik ortadan kalkar. Çoğunluğun görüşlerinde bir yönetim oluşur. Muhalefet ikincil bir denetim odağı olur.

4 — Ulusların kaderlerini tayin hakkı:

TÖB-DER'li öğretmenler olarak ezilen halklar üzerinde her türlü baskıya karşı çıkıyor ve militarizmin, emperyalizmin bir aracı olduğunu biliyoruz. Bir kitle örgütü olan TÖB-DER'in özümleme politikasına karşı olması gerektiğini söylüyor ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının; özerklikle sınırlandırılmıyacağını belirtiyoruz.

5 — Reformizmin kuyruğuna takılmamak:

Bu reformlar uğruna mücadeleyi ihmal ettiğimiz anlamına gelmez. Biz reformları idealize ederek, toplumsal değişikliğin nihai hedefi olarak yayan ve benimsetmeye çalışan bir ideolojinin sonuçsuzluğuna ve sakıncalarına işaret ediyoruz. Zaten reformcular ekonomik yapıda ve mülkiyet ilişkilerinde zararlarına değişiklik getirecek hiç

bir şey önermezler. Biz elbette halk kesimlerinin yaşayışında köklü değişiklikler yapacak bir mücadelenin aynı zamanda «reformlar uğruna mücadeleyi» de içerdiğine inanıyoruz.

6 — Bilimsel dünya görüşünün öğretmen kitlesine egemen olması için çalışmak gerekir. Örgüt olarak yürütülecek eğitim politikasında üyelerimizin toplumsal yapı içerisindeki yerlerini kavramaları ve halkımızın mücadelesi doğrultusunda tavır takınmasını sağlamak için bütün olanaklardan yararlanmak, TÖB-DER lokallerini eğitim yuvası haline getirmek.

7 — TÖB-DER'in devrimci mücadelesi ancak halkın desteğiyle güç kazanır: Bu konuda biz diğer kitle örgütlerinden farklıyız. Elimizde yasal, fiilî olanaklar var. Bunları mutlaka aktif şekilde kullanmalı ve doğrudan doğruya öğretim işiyle ilgili halk kuruluşlarının yönlendirilmesinde sonuç alıcı olmalıyız. (Aile birlikleri, koruma dernekleri) İlerici mücadeleleri desteklemeli ve sendikalar, odalar, öğrenci örgütleriyle yakın ilişkiler içinde olmalıyız. Çünkü biliyoruz, kurtuluşumuz halkla beraberdir.

8 — Dünya öğretmen örgütleriyle ilişkilerde bulunmak:

Bütün dünya, özellikle yarı-sömürgelerdeki öğretmen örgütleriyle ve o ülkelerdeki eğitim sorunlarıyla olanaklar ölçüsünde ilgilenmek ve dayanışma kurmak.

9 — Geçmişin mirasına sahip çıkma:

Geçmişten bize kalan deneylerin değerlendirilip doğrularını almak, yanlışlıklarından arınmak göz önünde tutacağımız bir ilkedir.

EGİTİM VE ÖĞRETİM SORUNLARI :

Genel Bakış :

Eğitim; bir yanıyle, bireylerin düşünce ve davranışlarını istenen yönde değiştirmeyi amaçlayan bir süreç, diğer bir yanıyle da toplumdaki dinamizmi doruklaştırmaya, devlet aygıtını elinde bulunduran oligarşinin, diktasını, sömürüsünü sürdürmeye yarayan araçlardan biridir. Hangi sınıf iktidarda ise büyük ölçüde eğitim aracından o yararlanır.

Bugün devlet aygıtını elinde bulunduran egemen sınıflar, özellikle örgün eğitimi kendi dünya görüşüne ters düşen, düşünce, tavır ve davranışta insan yetiştiren araç olarak değil; kendi dünya görüşünü benimseten, kapitalizmi, emperyalizmi, NATO'yu, CENTO'yu, AET'i, İslâm konferansını... benimseten, sevdiren bir araç olarak kullanılır. Kullanmak ister. Hatta bu konuda kamuoyu oluşturmada büyük yararları olan radyoyu, televizyonu, burjuva basını, sarı sendikaları, güdümüne aldığı kitle örgütlerini ve partileri kullanır. Bir sürede başarılı olur? En azından kitleleri oyalar.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde eğitimin genel hedefi; insanı birey olarak ele alıp neyi, ne için, kimin için ürettiğini bilmeyen üretim yeteneği gelişmiş gönüllü köle olarak yetiştirmektir.

Bunlardan da anlaşılıyor ki egemen sınıflar eğitim den kurulu düzenlerini sürdürmek için:

1 — Kitlelerden devletin ve demokrasinin sınıfsal içeriğın igizlemede, kitlelerin devrimci bilinçlenmelerini, taleplerini çarpıtmada, yabancılaştırmada,

2 — Ülke içi ve uluslararası organ, kurum ve örgütlerinin (NATO, CENTO, Odalar Birliği, sarı sendikalar,

konsorsiyumlar...) propagandasını yaparak benimsetmede,

3 — Planlı bir biçimde; kim için, ne için üretim yaptığını bilmeyen «köleleştirilmiş becerikli çalışanlar ordusu» hazırlamada, köleşmiş faşist uygulamalarını uygulayacak brokratlar yetiştirmede yararlanır.

— Bu tahliller büyük ölçüde kapitalist emperyalist sistem içinde metropoliten ülkeler için geçerlidir. Ülkemiz gibi geri bıraktırmış ülkelerde özde aynı, fakat; bazı farklılıklar görülür. Bu konu ilerde ele alınacaktır. —

Egemen sınıflar eğitimin kendi çıkarları doğrultusunda kullanılmasını önlemeye ve bilimsel doğrular yönünde eğitim aracından yararlanmaya çalışan, kurum, örgüt ve kişilere karşı kıyasıya savaş açar. Baskı, terör, zulüm uygular. Son günlerde öğretmen liselerinde olup bitenlere, öğretmenlerin öldürülmesine, kıyılmasına, sürülmesine, TÖB-DER şubelerinin basılmasına, kapatılmasına, fakültelerin, yurtların panzerlerle fethine, düşüncelerini yazanların ömrünün on katı hapsinin istenmesine, hapsedilmesine buradan bakmak gerekir.

TÜRKİYE'DE BUGÜNKÜ EĞİTİM :

Ülkemizde alt yapı iç dinamikle oluşmadığından, alt yapıyı dış dinamik biçimlendirdiğinden, kısacası; ülkemiz emperyalizme göbeden bağımlı, geri bıraktırmış bir ülke olduğundan, eğitimi de bu olgudan ayrı düşünemeyiz.

ÜLKEMİZİN EĞİTİMİNİ EMPERYALİZM YÖNLENDİRİYOR

a — Eğitim içerik olarak dışa bağımlıdır.

Ülkemizdeki egemen sınıflar emperyalizmin yönlendirmesi ile eğitim aracından yararlanarak sınıfsal ideolojilerini kitlelere taşırlar. Sınıfsal ideolojileri gereği emekçi sınıf ve tabakaları baskı altında tutarlar. Tutmaya çalışırlar. Özellikle işçi sınıfını eğitimle baskı altında tutmak için büyük ölçüde sarı sendikalardan yararlanırlar. Bu konuda birçok Amerika'lı uzman (Prof. Wofford, Dr. Ness, Dr. Green, Antoni Lanza) görev almıştır. Bununla da yetinilmemiş dikkatle seçilen kişiler Amerika'da eğitilmiş, dönüşlerinde eğitimin emperyalistlerin, egemen sınıfların hizmetinde kullanılmasına çalışmışlardır. Bugün ilkokul programları böyle bir çalışmanın ürünüdür.

b — Emperyalizm geri bıraktığı ülkelerde, eğitimde üretim için planlama değil, sömürü için planlama getirir.

«Köleleştirilmiş insan gücü», becerikli beyin, ne için ürettiğini bilmeyen insan kapitalist toplumun gereksinimidir. Bu kapitalist toplumlarda çok iyi bir planlama ile sağlanır. Emperyalizme göbeğinden bağımlı ülkemizde bu tür bir planlamanın yapıldığını, yapılmadığını söylemek yanlıştır. Emperyalizm geri bıraktırlmış yarı-sömürge ülkelere hangi kesimde olursa olsun sömürüsünü artırmak ve sürdürmek için planlar sunar, uygular. Ülkemizde de bugüne değin böyle olagelmıştır. Böyledir. Ülkemiz eğitimine üretim ilişkilerindeki çarpıklık aynen yansımıştır. Buna da eğitimde plansızlık diyebiliriz.

c — Emperyalizm eğitimimizde feodal kültürün daha da yaygınlaşmasına kurumlaşmasına çalışıyor.

Son yıllarda ülkemizdeki imam hatip liselerinin sayısı yüzlerin, Kuran kurslarının sayısının on binlerin üstünde, feodal kültürü yaygınlaştırmak için çalışan örgütlerin sayısı gün geçtikçe büyüyor. Emperyalizm bu çalışmalarını, başka bir kolu ile de, en gerici Arap rejimlerini, Aramco'yu kullanarak sürdürüyor. Kitlelerin devrimci

taleplerine cevap verebileceğini ileri süren bir partiden bile yararlanarak liselere din derslerini, tüm orta dereceli okullara ahlâk derslerini koydurtabiliyor.

ç — Eğitim aracından yararlanarak faşizme kitle tabanı yaratılmaya çalışılıyor; özellikle 12 mart açık faşist döneminde ve bugün örgün ve yaygın eğitim kurumlarında faşizme kitle tabanı yaratılmada yararlanıldı, yararlanılıyor. M.E.B. bağlı en küçük eğitim kurumlarının yöneticiliğine dek tüm yönetim, denetim kadroları, özellikle öğretmen yetiştiren kurumlarda faşistlerce dolduruluyor. Okullardaki devrimci ve demokrat düşünceli öğretmen ve öğrencilerin binlercesi kıyılıyor sürülüyor, baskı, terör, zulümle susturuluyor. Şöven, militarist faşist eğitim anlayışlarıyla öğrenmeye istekli genç beyinler şartlandırılıyor. Bu konuda gençlerin spora olan yönelimleri de ihmal edilmiyor. (Tekvando, judo, karete çalışmaları.) Böylelikle eğitim kurumlarında kitlelerde faşizmin başını kuracak faşist militanlar yetiştirilmeye çalışılıyor.

NASIL BİR EĞİTİM?

Eğitimin amacı, çağımızdaki; insanları özgür kılmak, daha ileri bir dünyaya kavuşturmak, bunun için üretim araçlarına, yönetim aygıtına nasıl sahip çıkılacağını öğretmek amacıyla gerekli olan becerileri kazandırmak, kitleleri, bireyleri düşündürerek, eyleme geçirerek devrimci tavırlı insan yetiştirmek olmalıdır. Bunu da kişinin yalnız başına anlamsızlığını gözden irak tutmadan, uzak hedef göstermeden, bir ad koymadan (Devrim için eğitim, devrimci eğitim) TÖS'ün geliştirdiği «devrimci eğitim, toplumdaki düzensizliğin ekonomik bağımsızlığın kültürel yozlaşmanın sorumluluğunu duyacak kişilerin mutluluğunu sağlayıcı, çağdaş uygarlık düzeniyle bağdaşan akılcı bir düzen geliştirmede eyleme geçecek öncü kuşakların

yetiştirilmesine yönelik eğitim düzenidir.» tanımından yararlanarak ülkemiz için şöyle formüle edebiliriz:

1 — Kişinin, yetenek ve becerilerini geliştirerek, yaratıcı kişilik yaratma, bilinçli üretici, bilinçli tüketici olmasını sağlamak,

2 — Bilimsel tavrılı araştırmacı, gözlemci, deneyci, demokratik tavrılı insan ve kitleler oluşturmak,

3 — Çağımız ulusal bağımsızlık savaşları çağı, ulusal bağımsızlıklar çağıdır. Ülkemizin emperyalizme göbeğinden bağımlı olması nedeniyle özellikle ülkemizde işçi sınıfının biliminden şekillenen ulusal kurtuluş bilinciyle kitleleri bilinçlendirmek,

4 — İnsanların, ulusların, halkların eşitliği, kardeşliği bilincini vermek, ırkçı, şöven, militarist ideolojilere karşı kıyasıya savaş açmak.

Günümüz Türkiye'sinin koşullarında bu tür eğitimi kurumlaştırmış, örgün bir eğitim haline getirmiş değiliz. Bu nedenle kitlelere işçi sınıfının bilimiyle, ancak işçi sınıfının demokrasisinde tam olarak donatılacağını biliyoruz. Fakat önce koşullar düzelsin, sonra eğitim yaparız demiyoruz. Şöyle diyoruz: Yasaların bize sağladığı, programların bize verdiği olanaklardan yararlanarak kafa, kol emekçilerinin belli bir bilince erişmesine yardımcı olabiliriz. Bugüne değin bu konuda yapılan çalışmaları yeterli bulmuyoruz. Özellikler 9. eğitim şurasının emperyalizmden bağımsız olarak eğitim sorunlarına bakmadığını, çözüm aramadığını biliyoruz.

Bu konuda örgütümüz TÖB-DER'e çok önemli görevler düşmektedir. Demokratik kitle örgütlerinden, bilim, kurum ve adamlarından da, yararlanarak toplanacak şura, yapılacak inceleme, yapılacak araştırmalarla eğitim ve öğretimimizin sorunları ve niteliği saptanmalı, bunlar eğitim çalışmaları ve yayınlarla önce öğretmenle-

re sonra kitlelere ulaştırılmalıdır. Bunlarla da yetinmemeli, sorunları giderici, niteliği değiştirici plan, yöntem, teknik, hedefler tesbit edilmeğe çalışmalı, tesbit edilmiştir.

ACİL SORUNLARIMIZ VE ÖNERİLER :

Öğretmen yetiştirme ve öğretmen yetiştiren kurumların sorunları günümüzde daha büyük boyutlara ulaşmıştır. Öğretmen yetiştiren kurumlar (öğretmen liseleğinde, eğitim enstitülerindeki son gelişmeler) in idealizmle, faşizmle yıkanmaya hatta faşist militan yetiştiren ocaklar haline getirilmeye çalışılmaktadır.

TÖB-DER merkez, şube ve üyelerine bu konuda büyük somut görevler düşmektedir. Özellikle öğretmen yetiştiren kurumların bulunduğu yerlerdeki TÖB-DER şubelerinin, üyelerinin bu kurumlarda yapılan faşizan çalışmaların önlenmesi, bu kurumlarda eğitilen gençlerin devrimci dünya görüşünde yetiştirilmesi gündeminde olmalı, genel merkez bu konuda titiz davranarak yapılan çalışmaları, düzensizlikleri kitlelere duyurmalıdır. Bu konuyla ilgili çalışmaları öğretmen yetiştiren kurumların bulunduğu yöre halkı öğrenci velileriyle birlikte yürütülmesini sağlamaya çalışmalıdır.

HİZMET İÇİN EĞİTİM :

Egemen sınıflar koşulsuz kendi hizmetlerinde olan M.E.B. bürokrasinin bazı gereksinimlerini gidermesini sağlamak (iş çıkarır görünerek ücret vermek, plaj ve tatil) hem de, hizmet içi eğitim uygulamasını yaptıkları görünümünü yaratmak amacıyla özellikle doyası tatil yapmaya olanak veren kentlerimizde, yabancı uzmanlarca hazırlanan planlar uyarınca, yetiştirme kursları açmaktalar.

Ortaya koyduğumuz bu konum eğitimimizde hizmet içi eğitim birimi uygulaması ve çalışması yapılmadığıdır. Aslında eğitimimizin bugünkü durumunu değerlendirerek ekonomik gelişmeleri ve toplumun sosyal yapısındaki değişiklikleri göz önüne alınarak iş başında eğitim uygulamalarına gidilmesi soruna kesin olmamakla birlikte bir ölçüde çözüm getirecektir.

Öğretmenlerin geçim sorunları :

Özü ve koşullarıyla riski ağır bir kamu görevi gören öğretmenler görevinin ağırlığı koşullarının elverişsizliği ile orantılı ücret alamamaktadırlar. Aylığı, ücreti, yan ödemesi çok azdır. Kamu görevlilerinin diğer kesimlerinin ekonomik durumlarıyla karşılaştırıldığında bu durum daha açık seçik ortaya çıkar.

Belirttiğimiz bu durum çalıştığımız yörenin koşulları, artan hayat pahalılığı, bizi geçim sıkıntısına ittiğini bir yana bırakalım, canlının yaşaması için gerekli olan önemli gereksinimlerini (Beslenme, korunma, sağlık) gidermesini bile sağlayamamaktadır.

Sosyal güvenlik örgütleri :

Bazı sosyal ve ekonomik sorunlarımızın çözümü için kurulmuş olan Emekli Sandığı, İlkokul Öğretmenleri Sosyal Yardım Sandığının durumu hiçte iç açıcı değildir. Bu iki kuruluşun yönetiminin demokratikleştirilmesi olanaklarının tüm ortaklara yaygınlaştırılması için çalışmak, sürekli TÖB-DER'in gündeminde olmalıdır.

Meyak: Kuruluştaki amaçlarına ne denirse densin, nasıl belirtilirse belirtilsin, bu ve benzeri kuruluşların (OYAK, İYAK, BAÂ-KUR) ikili bir amacı vardır:

1 — Tekelci sermayeye düzenli, sistemli, sürekli sermaye birikimi sağlamak.

2 — Devlet bürokrasisinin kodamanlarıyla işçi aris-

tokrasisinin çıkarlarını egemen sınıf çıkarlarıyla bütünleştirmek (son gelişmeleriyle OYAK'ta bunun büyük ölçüde başarıldığını görmekteyiz.)

TÖB-DER, MEYAK'ın ortadan kaldırılması kesilen paraların geri verilmesi için sürdürdüğü mücadeleyi daha etkinleştirmelidir.

Hukuksal sorunlarımız :

Anayasanın en önemli ilkelerinden birisi «hukuk devleti» ilkesidir. Buna karşın öğretmenler hukuk dışı uygulamaların boy hedefi olmaktadır. 657 s.y. nin getirdiği laçka sistemin acısını en çok öğretmenler çekmektedir. Yasa eski hükümleri de saklı tuttuğu için birkaç katlı baskının altında kalanlarda öğretmenlerdir. Örneğin bir ilkokul öğretmeni üç ayrı yasaya göre cezalandırılabilir. 4357, 5442 ve 657 sayılı yasalar 18 çeşit ceza saymaktadır. Bunları vermeye 11 amir ve kurul bulunmaktadır.

Bugün hala 1913 tarihli memurun yargılanmasına ilişkin yasa yürürlüktedir. Üstünden altı kez anayasa değişikliği geçtiği halde memurlar padişahlık devrinin yasasına göre yargılanmaktadırlar. Bu usule göre yargılanmanın uygulama alanı son yıllarda M.E.B. dir. Öğretmen görevinden doğan suçlama iddialarına karşı kendisini bağımsız yargı organları önünde ve her türlü olanaklardan yararlanarak savunmamaktadırlar. Teminatlı yargıçların önüne çıkamamaktadırlar. Anayasamıza aykırı olarak yargıçlar yetkisi bulunan (CMUK gereğince) göhakimlerin ağımsız görev yaptıkları idarî mahkemeler de kazanabilir.

Memur ve öğretmenler hukuk güvencesini ancak hakimlerin bağımsız görev yaptıkları idari mahkemelerde kazanabilir.

Örgütlenme sorunları :

1961 anayasasının cılız olarak tanıdığı sendikal haklarımız bile 12 mart açık faşist dönemde elimizden alınmıştır.

Memur ve öğretmen örgütlerinin tüm çabalarını gerçek sendika hakkını almaya yöneltmesi gerekir.

1 — Sendika olanağı sağlanmadan yapılan örgütçülük çağın gerisinde kalmaktadır.

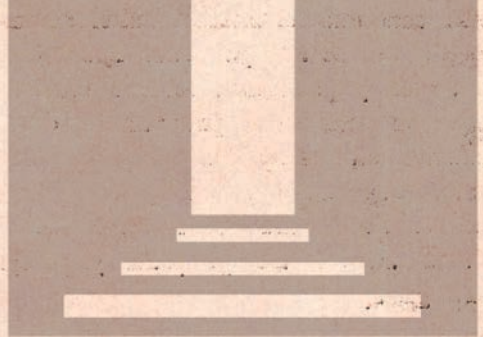
2 — Yabancı üst örgütlerde birleşme ve onlarla ilişki kurulması olanaklarını sağlamak.

3 — Örgüt yöneticilerinin maddi ve manevi güvenlerini ve yönetimleri süresince izinli sayılmalarını sağlamak.

The logo of TÜSTAV is a stylized, symmetrical emblem. It features a central vertical bar with a small horizontal bar at its base. This central element is flanked by two larger, vertical bars that are wider at the top and bottom, creating a frame-like effect. The entire logo is rendered in a dark, solid color.

TÜSTAV

1. Kısım
 2. Kısım
 3. Kısım
 4. Kısım
 5. Kısım
 6. Kısım
 7. Kısım
 8. Kısım
 9. Kısım
 10. Kısım
 11. Kısım
 12. Kısım
 13. Kısım
 14. Kısım
 15. Kısım
 16. Kısım
 17. Kısım
 18. Kısım
 19. Kısım
 20. Kısım
 21. Kısım
 22. Kısım
 23. Kısım
 24. Kısım
 25. Kısım
 26. Kısım
 27. Kısım
 28. Kısım
 29. Kısım
 30. Kısım
 31. Kısım
 32. Kısım
 33. Kısım
 34. Kısım
 35. Kısım
 36. Kısım
 37. Kısım
 38. Kısım
 39. Kısım
 40. Kısım
 41. Kısım
 42. Kısım
 43. Kısım
 44. Kısım
 45. Kısım
 46. Kısım
 47. Kısım
 48. Kısım
 49. Kısım
 50. Kısım
 51. Kısım
 52. Kısım
 53. Kısım
 54. Kısım
 55. Kısım
 56. Kısım
 57. Kısım
 58. Kısım
 59. Kısım
 60. Kısım
 61. Kısım
 62. Kısım
 63. Kısım
 64. Kısım
 65. Kısım
 66. Kısım
 67. Kısım
 68. Kısım
 69. Kısım
 70. Kısım
 71. Kısım
 72. Kısım
 73. Kısım
 74. Kısım
 75. Kısım
 76. Kısım
 77. Kısım
 78. Kısım
 79. Kısım
 80. Kısım
 81. Kısım
 82. Kısım
 83. Kısım
 84. Kısım
 85. Kısım
 86. Kısım
 87. Kısım
 88. Kısım
 89. Kısım
 90. Kısım
 91. Kısım
 92. Kısım
 93. Kısım
 94. Kısım
 95. Kısım
 96. Kısım
 97. Kısım
 98. Kısım
 99. Kısım
 100. Kısım

TÜSTAV

1. Kısım

2. Kısım

3. Kısım

4. Kısım

5. Kısım

ÇAĞRI :

Şimdiye dek yürütölen, ancak gerçekten yeterli, yetenekli ve doğru devrimci tavırda ilkeli gruplar oluşturulamadığından tıkanan örgütsel mücadelemizin başarıya ulaştırılması doğrultusunda demokratik kitle örgütleri anlayışımızı ortaya koyan broşürümüzü ekte sunuyoruz. TÖB-DER bünyesindeki bütün arkadaşların eleştiri ve görüşlerine açıyoruz.

Türkiye'deki tüm şubelerimizden ilkelerimizle ilgili eleştirilerini değerlendirecek, program için önerilerini programımızın temeli yapacağız. İlkeler önerimizde program sunmayışımızın gerekçesi programın demokratik katılımı ile oluşturulmasına fırsat tanımaktır. Gerektiğinde ve olanak bulunduğunda çeşitli bölgelere gidip ilkeler ve program üstüne tartışmalara katılacağız. Şubelerden gelen arkadaşlarla birlikte bir program yapmayı daha doğru ve yararlı görüyoruz.

Sorumluluk duyan tüm arkadaşların, gerek yazışma yoluyla, gerek Genel Kurul öncesi yapılacak toplantı ve çalışmalarla, öğretmenlerin devrimci eyleminin birliğini sağlama konusunda çaba harcayacaklarına inanıyoruz.

HABERLEŞME ADRESİ :

DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER GRUBU

TÖB-DER ANKARA ŞUBESİ

Sümer Sokak No: 5/5

Yenişehir/Ankara

Telefon: 188005